

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Nov. 1912

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 21. Årg. 30

Översikt

av ställningen på våra missionsfält enligt senaste årsberättelsen.

IV.

Missionen i Kaukasien.

Från Kaukasien skriver missionär *E. John Larson*:

Kaukasien är ett missionsfält, som i det hänseendet att nå många folk med evangelium erbjuder rika möjligheter. Detta förhållande bör ej underskattas, därför att lan lets regering förhindrar en ordnad missionsverksamhet, då det viktigaste i all mission, direkt evangelisationsarbete, dock låter sig göra bland folken. Egentligen skulle det sedan 1905 vara religionsfrihet inom alla ryska områden, men häri fattas ännu mycket.

Vår verksamhet i Kaukasien under året har huvudsakligen bedrivits i Tiflis, som med sin befolkning av över 300,000 personer, bland vilka landets omkring 100 olika folk och stammar äro representerade, är Kaukasien i miniatyr. Våra möten hållas på tvenne missionssalar i staden. På den s. k. nya salen hållas alla möten för armenier och jesider. Margara T. Asaturianz har arbetat bland den armeniska befolkningen. Olga Moberg har verkat mest bland armenier och deltagit i arbetet bland jesider. Bland detta folk har även Kasha Ibrahim Tämrohs

verkat. Han är syrier och leder vanligen mötena på kurdiska, som är jesidernas modersmål.

Under det första halvåret hade vi familjen Sarwe ibland oss. De ha dock nu flyttat till S:t Petersburg efter att hava verkat i Kaukasien sedan 1896. Elin Sundvall vistades under vintern i Persien. Efter återkomsten till Kaukasien har hon verkat huvudsakligen bland det armeniska folket i Ararats-trakterna.

Ehuru vi hava regelbundna möten på turkiska för muhammedaner, så har dock erfarenheten visat, att bland detta folk är det lättare att nå en och en med evangelium genom samtal än på ett allmänt möte. De frukta nämligen för varandra i sällskap, men de giva ofta sanningen rätt i ett enskilt samtal. Det ena bör man göra och det andra icke låta.

Bibeln och delar av densamma hava blivit spridda under 1911 i ett antal av 1,970 ex. Härav hava 755 ex. evangelier å olika språk utdelats på sjukhusen i Tiflis. Kristliga traktater å armeniska, georgiska, turkiska och tyska hava blivit spridda i omkring

3,000 ex. Utan frukt bliver ej denna sådd. Tryckningen av Mattei evangelium på kaschgar-turkiska i 2,500 ex. skedde i Tiflis under året samt ett urval av bibelspråk på persiska och ösbeg-turkiska på kartong för utdelning bland muhammedaner.

Efter nära 30 års verksamhet härute torde nu Svenska Missionsförbundet anse tiden vara inne att börja indraga arbetet i Kaukasien. Vi hoppas, att de kristna härute skola fortsätta missionsarbetet i »folkens och språkens land», som nu också börjar bliva ett »turisternas land». Sedan jag 1888 kom till Kaukasien, har en stor skara från olika folk gått för att vara hos Herren. Dessa troende Guds barn äro bärgade för evigt, och det hör till våra skönaste minnen, att vår mission fått visa dem vägen till livets land.

Missionen i Petersburg.

1. Av missionär J. A. Nyman.

Två gånger i veckan hava möten hållits för svenskarna. Dessutom ha vi hållit syföreningsmöten samt här och där i husen hos våra vänner smärre möten, firat Herrens Heliga Nattvard, hållit församlingssammanskomster o. s. v. Alldeles på samma sätt har verksamheten bedrivits på finska. Skillnaden har endast varit den, att publiken varit en annan och språket ett annat. Finnar finns det omkring 140,000 i och omkring Petersburg. Så väl undertecknad som broder Piiparinen och bibelkvinnan Lovisa Hyvönen hava händerna fulla med arbete bland denna massa. Broder A. Terävä och hans kusin J. Terävä ha ock arbetat bland finnarna. Verksamheten i Ingermanland har fortgått utan avbrott. Våra gamla vänner stå kvar, och icke så få nya ha vunnits. Rätt många byar ha vi också kunnat besöka och hålla möten uti. Ryska möten hava även hållits i vår lokal under hela året, ett, två och stundom ända till tre i veckan.

Den svenska bibelkvinnan, Tora Larsson, har jämte sin verksamhet

som bibelkvinna ägnat sig åt studium av det ryska språket.

I början av oktober månad hade vi glädjen hälsa broder W. Sarwe välkommen, som då med familj kom och bosatte sig här för att verka bland svenskar och ryssar.

2. Av W. Sarwe.

Det nu gångna arbetsåret har för mig och min hustru varit ett övergångsår, ett växlingens år i särskild bemärkelse. De första månaderna därav deltog vi ännu i arbetet bland armenier, ryssar och tyskar i Transkaukasien. Därpå drogo vi oss norrut i Kaukasien för att verka bland ryssarne.

Missionen bland ryssarne ute på landsbygden anser jag för det viktigaste arbetet. Bland dessa enkla, i andligt avseende intresserade ryssar känner jag mig alldeles hemma. Men det faller sig oerhört svårt att på landsbygden få arbeta i fred för de ryska myndigheterna.

Den evangeliska komitén i Taurien bad mig även göra ett besök hos de evangeliska i provinsen Orenburg. Där finnas några församlingar, som till och med hava egna bönehus. Med det inre församlinglivet står det dock icke så väl till, beroende därpå att de leva avskilt för sig själva och få liten eller ingen uppmuntran utifrån. I brist på god ledning uppstå ofta inre slitningar och svårigheter. Vid vår ankomst dit var det med stor glädje de mottogo oss (mig och min hustru). Likt en törstig mark mottogo de ordet om frälsning genom Herren Jesus Kristus. Utom offentliga möten anordnades även enskilda möten, där stridigheter och missämja mellan bröderna bilades.

Därför gjorde vi ett kort besök hos baskirerna på Ural. Där om har jag ganska utförligt berättat i vår missionstidning. Därvid sattes jag i tillfälle att återse de förströdda svenskarne vid ett par, tre järnverk på Ural. Detta är mission i dubbel mening, ty vi få icke glömma våra bröder efter köttet.

Först i oktober månad förliden höst flyttade undertecknad med familj över till Petersburg för att där verka bland svenskar och ryssar. I detta arbete har jag redan erfarit välsignelse av Herren. Svenska församlingen här är icke så stor, men medlemmarna äro verksamma och trofasta. I början såg det svårt ut att komma in bland ryssarne, enär de evangeliska ryssarne genom cirkulär från inrikesministern nästan förbjudits att i sin verksamhet hava något att skaffa med utlänningar. Men efter hand har jag fått tillräckligt med arbete även på det området. Särskilt känner jag mig tacksam till Herren för de ryska onsdagsmötena på vår sal. Därvid genomgås i ordningsföljd delar av den heliga skriften. Intresset för dessa möten växer, och många hava uttalat sin glädje över detta tillfälle till allvarligare studium av bibelordet.

Sjömansmissionen i Sunderland.

Av C. O. Orest.

Vi ha under det förflutna året haft glädjen att se icke mindre än 3,831 personer besöka våra gudstjänster och lyssna till livets ord. Största antalet därav har varit sjömän, nämligen 2,567. Läsrummet har varit besökt av 2,770 sjömän, vilka flitigt begagnat sig av den rikhaltiga och värdefulla litteratur, som där finnes. Och rätt många hava där skrivit hem till de sina i de olika nordiska länderna. Vi hava mottagit och befordrat till postverket 778 brev och brevkort förutom åtskilliga penningesummor, vilka vi skickat hem för sjömannens räkning.

En länge närd önskan att få göra

något för de sjömän, som komma till Seaham Harbour, förverkligades i slutet av sistlidne september, i det att vi till vår stora fröjd då fingo välkomna missionär Engvall med familj, som då flyttade hit från London. De hava varit till stor glädje och hjälp under det gångna halvåret, isynnerhet som vi hava känt oss rätt ensamma under de förflutna åren.

Som det icke var möjligt att finna någon ledig bostad för dem i Seaham Harbour, bo de än så länge här i Sunderland. Och det går ju lika bra, ty det är endast 13 minuters resa med järnväg. Resekostnaderna bliva ju ett tillägg, men järnvägsbolaget har gått oss tillmötes, så att vi få resa till flera olika hamnar häromkring för halvavgift, och det gör icke så litet i längden. I den engelska missionens nya byggnad lyckades jag att få hyra en trevlig liten lokal, passande för lärum och möten, vilken har det mest utmärkte läge, man kan önska sig. Huvudsaken är nu att få sjömännen samlade, så att man där må kunna nå dem med frälsningens budskap. Men det har hitintills icke varit någon lätt sak. Från de 106 skandinaviska fartyg, vilka varit där sedan den 1 oktober, hava 438 sjömän besökt lokalen för att läsa och skriva, men att få dem att komma till predikan har nästan varit omöjligt. De få gånger det har lyckats att få dem i hörhåll har varit, då de blivit inbjudna på kaffe eller någon annan festlighet såsom under julhögtiden. Även då har broder Engvall varit ute på gatan och lockat och trugat förbigående sjömän att komma in. Men det torde bliva bättre med tiden.

Offer-veckan. | Då detta nummer av tidningen utkommer, pågår som

bäst vår tacksägelse-, böne- och offervecka. Vi hoppas på ett gott resultat av denna vecka, rik andlig välsignelse över våra församlingar i hemlandet och över arbetet på missionsfälten samt ett gott ekonomiskt resultat för vår behövande missionskassa — allt såsom bönhörelse

från vår Fader i himmelen, som är rik för alla dem som åkalla honom.

* * *

Hemkomna missionärer. | Den 16 oktober ankom från Kongo efter en lycklig resa missionär *Henning Lindgren*. Han har fullbordat sin första treårsperiod i landet och är nu i behov av vila och rekreation i hemlandet. Lindgren har företrädesvis haft sitt arbete i Franska Kongo.

Den 23 oktober hemkommo från Kina missionär *B. E. Rydén* med familj, vilka till följd av missionär Rydéns klenhet måst avbryta sin period och anträda hemresan förr än beräknat var. Vi hoppas emellertid, att broder Rydén under vistelsen i hemlandet snart skall återvinna hälsa och krafter.

Fru Rydén har under färden hem, ledsamt nog, ådragit sig lunginflammation, varför hon genast vid ankomsten till Stockholm måste intaga sängen. Sjukdomen synes dock dess bättre ej vara av svårare beskaffenhet, varför vi hoppas, att fru Rydén snart är återställd.

* * *

Utresande missionärer. | Såsom vi i förra nummeret meddelade, utresa missionärerna *Martin Westling med fru, Arvid Larsson, Samuel Hede* och *Hilda Johansson* den 16 november från Antwerpen till Kongo.

Lördagen den 26 oktober avreste till Petersburg för att därifrån fortsätta till Ost-Turkestan missionärerna *John Törnqvist, Gustaf Ahlbert* och *Hanna Larsson*. Den förstnämnde utreser andra gången, de andra första gången. Fru Törnqvist stannar ännu ett år i hemlandet, emedan hon ej återvunnit hälsa och krafter.

Gud skydde dem på färden och göra dem till välsignelse!

* * *

Missionskurserna. | Från de nu pågående missionskurserna ha vi mottagit mycket glädjande underrättelser. Intresset är överallt stort, missionärerna äro välkomna, och åhörareantalet växer för varje möte. Det är samma erfarenheter, som vi gjorde vid de förra kurserna. Må Gud alltfört låta sin välsignelse följa kurserna på de platser, som ännu återstå.

* * *

Övertagandet av P. Waldenströms skrifter. | För omkring ett år sedan ingick till Svenska Missionsförbundets styrelse från Aktiebolaget Normans Förlag i Stockholm ett erbjudande att övertaga samtliga arbeten av lektor Waldenström. Saken har sedan dess varit föremål för ingående behandling vid flera styrelse- och missionsutskottssammanträden, och genom en av styrelsen tillsatt komité ha underhandlingar blivit förda med förlaget. Allt detta har nu resulterat i en överenskommelse, enligt vilken Svenska Missionsförbundet från Aktiebolaget Normans Förlag på synnerligen goda villkor övertager såväl förlagsrätten som det förefintliga lagret och de stereotypplåtar, som finnas.

Överlämnandet av böckerna har redan tagit sin början, varför alla rekvisitioner på arbeten av P. Waldenström hädanefter böra ställas till Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm.

Naturligtvis kommer denna styrelsens åtgärd att fordra ökad arbetskraft för expeditionen, men som villkoren för överlämningen äro synnerligen gynnsamma, kommer det hela med all säkerhet att bliva en för Svenska Missionsförbundet vinstgivande affär.

* * *

Ungdomsskrifter. | På Ungdomskomiténs senaste sammanträde beslöts att utgiva en serie ungdomsskrifter.

Vi vilja nu fästa uppmärksamheten på, att n:r 1 och n:o 2 af denna serie redan utkommit och kunna rekvireras från Expeditionen.

Under hänvisning till annons i detta nummer vilja vi på det varmaste rekommendera dessa skrifter, som båda förtjäna mycket stor spridning.

* * *

Julkalendern | Vår julkalender är nu **Ansgarius.** | utkommen och rörer som vanligt stor efterfrågan. Vi uppmana alla, som ämna rekvirera densamma, att ju förr dess hellre insända sina beställningar. Innehållet är intressant och omväxlande, och kalendern är rikt illustrerad. För våra missionsvänner bör det vara av intresse att äga denna kalender, dels emedan den behandlar för vår mission betydelsefulla ämnen — så t. ex. finnas där fotografier och biografiska uppgifter för alla de elever, som sistlidne vårtermin utgingo från Missionsskolan, fotografier av de båda senaste församlings-tjänarinnekurserna m. m. — dels emedan hela behållningen kommer missionen till godo.

* * *

Rät- telse. | I en annons om *Missionshand- bok med Almanack* för 1913,

som var införd i förra numret av tidningen, förekom ett fel, som vi härmed bedja att få rätta. Det stod nämligen, att bokens pris var *kr. 1: 25*, men det skall vara *kr. 1: 50*. Boken kostade visserligen i fjol 1: 25, men på grund av att den i år är åtskilligt större än i fjol, har priset måst sättas något högre.

* * *

Kvartalsmötet | I det program över **i Värnamo.** | Missionsförbundets kvartalsmöte i Värnamo, som var inne i förra numret, måste en ändring göras så, att på måndagen den 11 november kl. 4 e. m. talar missionär *A. P. Tjellström* i stället för lektor *Waldenström*. Lektorn kan nämligen icke ståna i Värnamo över måndagen.

* * *

Lektor Waldenströms dogmatik. | Ännu finnes något kvar av andra och tredje häftena av lektor *Waldenströms utkast till lektioner i dogmatik*. De kosta 50 öre st. och rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition. För dem, som äga första häftet av detta arbete, må det naturligtvis vara av betydelse att även äga det andra och tredje.

Omdömen om missionskurserna.

Det må vara av intresse för våra läsare att taga del av nedanstående skrivelser från platser, där missionskurser hållits denna höst.

Från *Arboga* skrives:

Härmed uttala vi till Missionsutskottet ett varmt och innerligt tack, därför att I beredden oss glädjen och förmånen att få en missionskurs även hit till Arboga. Missionärerna hava genom sina föreläsningar givit oss en mångsidig, på kunskap och erfarenhet grundad undervisning om de hedna-

folk, bland vilka de arbeta, samt om missionsarbetets olika förhållanden på ett så belysande och intresseväckande sätt, som vi ej förr varit i tillfälle att höra och se. Som mötena varit rätt talrikt besökta alla dagar, kursen pågått, så är att hoppas, att resultatet skall bliva ett förökad missionsintresse bland alla deltagarna och i hela denna trakt.

Å Arboga friförsamlings vägnar

K. O. Samuelsson.

Från *Trollhättan* skrives:

Av de nu pågående missionskurserna, som Svenska Missionsförbundet anordnat å skilda delar i vårt land, har även en hållits på denna plats.

Från när och fjärran hava mötesbesökare kommit, och intresset för kursen har varit stort.

Föredragen voro medryckande, värmande och instruktiva. Trots det, att föredragen varat i timmar, hava åhörarskarorna icke tröttnat. Vi ha ryckts med och förts in, så att säga, i hednafolkens liv, seder och bruk samt i arbetet bland de skandinaviska sjömännen så, som om vi med egna ögon bevittnat detsamma. Många öga har tårats och mången brinnande hjärtesuck har uppstigit till missionens Herre för bedningarnes och sjömannens böd, men även tacksamhetens toner ha framvält för de stora ting, som blivit gjorda genom dessa Herrens vittnen.

Med längtan emotsågo vi våra kära missionärens besök, och det är en stor nåd och förmån vi åtnjutit, som fått äga dem under dessa dagar. Deras arbete är icke fåfängt — sådden har blivit gjord och utsädet skall förvisso gro.

Dessa missionskurser äro av stor betydelse, och jag är livligt övertygad, att de hava en stor plats att fylla i och för väckandet av intresse för den yttre missionen inom våra församlingar och föreningar.

Vi äro Missionsförbundets styrelse tack skyldiga, att vår begäran om kursens hållande hos oss blev beviljad. De församlingar, som kunna anordna dylika kurser, böra söka att få sådana till stånd. De skola förvisso icke ångra sig utan i likhet med oss vara tacksamma för att få vara med om en sådan.

Med intresse och förböner vilja vi i fortsättningen följa våra kära missionärer i deras arbete.

Med kär brodershälsning

Th. Lundmark.

Från *Visby* skrives:

Vi sända Eder härmed vårt hjärtliga tack för den missionskurs, som varit anordnad här i Visby. Det har varit verkliga högtidsdagar för oss.

Kurserna ha visat sig äga stor dragningskraft även på sådana personer, som eljest mera sällan besöka våra lokaler. Även från gottländska landsbygden hava meddelanden ingått om stort intresse och allmänt deltagande, trots den för landsbefolkningen olämpliga tiden.

Yttranden, som fällts man och man emellan, hava uttryckt både överraskning och förundran över vad man fått höra. Kunskapen om missionen är hos många ganska bristfällig — ofta sämre än man hade anledning att tro — och följderna utebliva icke. En änkefru, känd för sitt intresse för filantropiska företag och mycket anlitad av barmhärtighetsföreningar, svarade på tillfrågan om en gåva till missionen: »Missionen — vad är det för något — den känner jag ej och kan därför ingenting ge!»

För missionsvännerna voro nog synnerligast den sista dagens föreläsningar av största värdet. Att få lyssna till missionens framgångar på de olika missionsfälten, höra om de inföddas deltagande i arbetet och i anden se den dagen nalkas, då dessa själar skola bära ut frälsningens budskap till sina bröder — ja, vad, om inte detta, skulle fylla oss med glädje och tacksamhet! Då frukterna av åkermannens arbete böija mogna, då är hans glädje berättigad.

Tidningarna här ha ock refererat rätt utförligt. Ökad kunskap medför ökat ansvar, och vi hoppas och bedja, att detta skall bliva följderna även av dessa missionskurser.

Å församlingens vägnar

Enok Forsberg.

50 år.

C. N. Börrisson.

Ater har en av våra missionärer överskridit halvsekelgränsen och ingått i sitt 51:sta år. Femtio år anses ju icke i allmänhet vara någon hög ålder, men när det gäller en missionär och synnerligen en kongomissionär, räknar man icke alldeles på samma sätt. I Kongo brukar, som bekant, den vites arbetsdag ej bli så lång, och det är därför med glädje vi den ena gången efter den andra få konstatera, att någon av våra missionärer i detta februarles och dödens land överskridit 50-talet. Det är en stor Guds nåd för ett missionssällskap att ha gamla, beprövade missionärer i arbetet.

Missionär C. N. Börrisson i Kinkenge,

Kongo, fyllde den 14 sistlidne september 50 år.

Börrisson föddes den 14 september 1862 i Igelsjö, Börringe, Malmöhus län. Han ägnade sig i sin ungdom åt lantbruk, snickeri m. m., deltog i F. Franssons evangelistkurs i Malmö år 1883; genomgick missionsskolan 1889—1891; antog kallelse som missionär och avskildes på årsmötet i Stockholm 1892. Han avreste till Kongo den 19 december sistnämnda år; återkom till hemlandet den 11 april 1896; utreste för andra gången den 27 juni 1897; återkom den 27 augusti 1900; utreste för tredje gången den 8 juli 1902 och återkom den 24 juni 1908. För fjärde gången utreste han den 6 juli 1910. Börrisson är sedan den 18 december 1897 i äktenskap förenad med Elin Albertina Axelsson.

För närvarande är missionär Börrisson kongokonferensens ordförande.

Vi önska, att broder Börrisson må få leva och arbeta för vår kongomission ännu i många år.

Från vår yttre mission.

Kingoyi den 31 juli 1912.

Kära missionsvänner!

Frid!

Vi hava nu åter varit här över sex månader, varför det är på tiden att sända eder en hälsning genom vår kära tidning.

Vi äro nu mitt uppe i torrtiden, och då brukar det vara jämförelsevis lugnt och stilla vid stationen, emedan våra

skolgossar då hava ferier. Men nu råder här ett så rörligt liv, att man skulle tro sig försatt till ett litet fabriks-samhälle hemma i Sverige och ej till hjärtat av Afrika. Vi hava nämligen tre stora hus under byggnad. Missionär Karlman bygger seminarium och lärarebostad, och min man och doktor Palmær bygga ett stort sjukhus.

Klockan 7 på morgonen kallar klockan till arbete. Då är den stora arbetsstyrkan samlad för att erhålla order för dagen. Låtom oss ett ögonblick betrakta arbetarne, innan de gå till sina olika sysslor!

Alla åldrar äro representerade. Vi se gubbar på 60 och små gossar på 7—8 år.

Den krokige gubben, Deko, som går i tēten, är kårens »kihunda» = älste. Han har förut i all sin tid blott tappat palmvin och gått på rättegångar, men nu på gamla dagar har han fått lust att arbeta. För att vara lik sina yngre kolleger har han lagt bort sitt gamla grässkynke och draperat sig i ett stort stycke tyg.

Lunana skrattar, så att hans vita tänder lysa lång väg. Han kom hit för att få hjälp för ett stort, otäckt sår, som han fått, då han vid palmvinstappning ramlade ned från en palm, och nu, då han blivit återställd, har han stannat här som arbetare.

De arbetare, som slå tegel, hava visst betalt per hundra sten och arbeta med liv och lust för att förtjäna det mesta möjliga. Svetten rinner av deras nakna kroppar, och leran ryker om dem, allt under det de skrika på sina hantlangare att skynda på med vatten och lera. De arbetare, som hava en bestämd veckoavlöning, taga saken mera lugnt och förtaga sig inte.

När arbetet är slut för dagen, upphäva alla ett glädjeskri och begiva sig skyndsamt till sina byar, där de tillbringa aftonen med att prata och glamma omkring sina eldar. De som vakta tegelugnen, sjunga och berätta historier

Misslonär Walder och doktor Palmær vid sjukhusbygget på Kingoyi.

Den yngste av alla är den lille muntre Mpangu. Han knogar och bär tegel för att förtjäna sig en slant och bliva i stånd att köpa sig ett tygskynke, ty nu är han klädd nästan i »paradisdräkt».

När alla kommit i arbete, går det muntert till. Den stora tegelugnen ryker som en fabriksskorsten, gossarne springa om varandra och breda ut tegel till torkning, somliga se till elden, andra mura. Småpojkarne smeta murbruk på varandra, så de se ut som riktiga »lergökar». Allt emellanåt kommer en skara kvinnor med väldiga vedbördor, som snart förvandlas till aska i »Moloks» gap.

för att muntra upp varandra och få natten att gå fort.

De praktiska arbetena äro en viktig länk i utvecklingskedjan. Det är mycket vunnet, när männen börja anse det som sin plikt att arbeta. Då få de ambition och självkänsla, på samma gång som deras ställning i ekonomiskt avseende förbättras.

Flera av våra arbetare tillhöra församlingen, och vi tro, att ännu många ibland dem skola vinnas för Herren.

Lördagen är den bråkigaste dagen i hela veckan, men då fröjdas våra svarta vänner, ty då få de lön för sin möda.

Så fort arbetarne fått sin avlöning,

gå de till marknaden för att proviantera för den kommande veckan. Då köpslås och prutas, skrikes och gestikuleras, så att man kan bli va lömhörd. Inte är det rådligt för nervösa personer att länge stanna ibland dem. Ofta frestas några små läckergommar att köpa av de utbudna »delikatesserna», vars pris ej står i förhållande till deras kassa. Men i så fall få de böta för sitt överdåd och leva på in dragningsstat de sista dagarna i veckan. Till »läckerheterna» räknas råttor, larver, buffelkött och rökt fisk. Nu har »rättsäsongen» börjat, och då äro råtorna rätt billiga, men när det är ont om dem, betinga de ett högre pris.

Klockan 10 ringer klockan till predikan, och då upphör kommersen för en stund. Först sjunges en sång och bedes till Gud, och så predikar en infödd lärare en stund. Talaren får här osökt anledning att uppmana sina åhörare att tänka på, att de äga en själ och att tillgodose dess behov och ej endast tänka på kroppens bästa. På marknaden frambäres varje vecka frälsningens budskap för hundratals människor, som eljest sällan komma inom hörhåll för ordet. Vi hava visserligen predikan i alla våra byskolor på söndagarna, men då äro männen merendels ute på rättegångar och marknader och besöka ej mötena. Vi tro, att många skola vinnas för Guds rike genom den ädla säden, som utsås på marknaden.

Hållen på med att bedja för Kongos folk och för oss, edra vittnen härute! Det lönar sig.

De hjärtligaste hälsningar från oss alla på Kingoyi.

Eder i Herren
Signe Walder.

*Glöm ej att bedja för
missionärerna!*

Ombord å ångaren Tay-uen den 28 sept. 1912.

Kära missionsvänner!

*»Hur underlig är du i allt, vad du gör;
Vem kan dina vägar förstå?
Men ett är dock säkert, den väg du mig för,
För mig är den bästa ändå.»*

Denna vers ha vi fått sjunga många gånger under det flydda året. Det känns underligt, då man för månader nödgas vara borta från sitt arbete, såsom nu varit fallet med oss, sedan revolutionen utbröt i höstas. Hade det varit endast på grund av revolutionen, vi icke kunnat återgå till arbetet, hade det varit lättare att finna sig däri, men då min man efter flera månaders vila ändock ej lyckats återvinna så mycket hälsa och krafter, att vi efter sommarens kunde återgå till Shasi och återupptaga det myckna arbetet, utan han i stället av tvenne läkare blivit beordrad att resa hem, då är det svårt att se Guds vägar och Guds avsikter därmed. Vi äro mycket, mycket ledsna över att nödgas resa hem nu, men det är ju ingenting annat än att foga sig i läkarens föreskrifter. Så tidigt, vi vågade, reste vi från Kuling upp till Shasi för att ordna åtskilliga förhållanden. De kristna kinesernas glädje, då vi kommo åter, var rent av rörande. Men hur stor blev icke deras missräkning och ledsnad, då de fingo höra, att vi så snart åter skulle lämna dem! Jag fick emellertid den glädjen att samlas med kvinnorna till många möten under tiden, vi voro däruppe.

Söndagen den 22 sept. hade vi en riktig högtids- och glädjedag. Vi hade då stormöte, d. v. s. evangelister och församlingsmedlemmar från alla våra

utstationer kommo till Shasi, och vi hade då glädjen att genom dopet upptaga icke mindre än 9 personer i församlingen, bland dem fyra kvinnor. Bland männen, som döptes, var det en manschur. Han är förstlingsfrukten av vårt 16-åriga arbete bland manschurerna i Shasi och Kingchow. Evangelium vinner och skall vinna seger trots allt, Gud vare lov! Söndagens möte öppnades av broder Wandel med läsande av Joh. 1: 14. Med anledning av den upplästa texten betonade han allvarligt och varmt, huru Jesus bodde ibland oss, full med nåd och sanning. Därefter fingo vi lyssna till ett par utmärkta predikningar av Marcus Cheng och J. W. Jakobsson från Kingchow. På eftermiddagen samlades vi åter kring det kära bibelordet, som blev än mera dyrbart för oss, såsom det förkunnades av bröderna Tännkvist och Jakobsson. Min man, som av läkare förbjudits att predika, lämnade endast ett minnesord och talade en stund särskilt till evangelisterna och församlingen. Därefter förrättade han dopet, då de nyss nämnda nio personerna upptogs i församlingen. Det är alltid högtidsstunder, då lärjungaskaran förökas, och vår innerliga bön är, att alla, som få sina namn i församlingsböckerna, ock måtte få dem inskrivna i livets bok för att aldrig utpiånas.

Vi voro så tacksamma till kamraterna från Kingchow, som icke sparade sig mödan att komma ut till Shasi och tjäna med Guds ords predikan. Broder Wandel skötte orgeln hela tiden.

Sist samlades vi med församlingsmedlemmarna omkring Herrens bord, då naturligtvis även de nydöpta fingo deltaga. Det kändes vemodigt att denna gång samlas omkring nattvardsbordet. Somliga av de då närvarande kanske vi aldrig mer få återse. Må Gud få bevara dem och oss, att vi få mötas på den stora dagen, då var och en skall göra räkenskap för, hur han använt sina pund. Då vi skildes, kände vi alla, att vi haft en dyrbar

dag. Jesus hade varit mitt ibland oss. Sådana högtidsdagar äro sköna minnen för livet.

Tisdagen den 24 hade jag sista kvinnomötet i Shasi. Det var ett kärt möte, där vi förde ordet nästan allesammans. Många utvalda sånger sjöngos, sånger, som jag aldrig visste, att de funnos i sångboken ens. Ja, de kära kvinnorna, det är med svidande hjärta, jag skiljes vid dem och även vid våra kamrater, som nu lämnats ensamma att sköta om allt arbetet.

I går lämnade vi Shasi. Så många, som kunde, följde oss ombord. De andra stodo på stranden och vinkade åt oss, så länge de sågo en skymt av den lilla båt, som förde oss ut till ångaren. Det var församlingsmedlemmar från avlägsna platser, som dröjt flera dagar i Shasi för att få följa oss till båten, när vi reste.

Då vi gått cirka 8 kilometer från Shasi, gick båten på grund, eljest hade vi väl redan varit i Hankow. I morse kommo vi loss, och i morgon bittida sägas vi vara i Hankow.

Den 9 oktober skola vi lämna Shanghai för att över Sibirien styra kosan mot Sverige. Den 20 hoppas vi vara i Petersburg. Sedan är det endast några få dagar, tills vi få återse vårt kära fosterland.

Vi förena oss i de varmaste hälsningar till alla missionens vänner.

Gud med oss!

Eder

Augusta Rydén.

Missionen i Petersburg.

Stockholm den 20 sept. 1912.

Kära missionsvänner!

Herrens frid!

Såsom missionsvännerna genom en notis i denna tidning torde veta, har jag enligt konferensens beslut helt nyligen vistats i St. Petersburg några

veckor för att undersöka utsikterna för att återupptaga arbetet bland våra sjömän därstädes. Att Svenska Missionsförbundet åren 1880—1898 hade en särskild sjömansmissionär anställd i Kronstadt, är känt. Ett av skälen till att denna mission nedlades och broder Orest, som då verkade i Kronstadt, förflyttades till England 1898, var att sjöfarten mer och mer började draga sig till Petersburg, där en ny hamn blivit anlagd. Man tänkte, att broder Nyman möjligen skulle kunna uppehålla arbetet bland sjömännen i Petersburg. Broder Nyman har ju gjort, vad han kunnat, men dels på grund av hans arbete bland de svensk- och finsktalande i staden, dels på grund av den nya hamnens storlek och läge har det ej varit möjligt för honom att bedriva något effektivt arbete bland sjömännen i den nya hamnen. Hans verksamhet bland sjömännen har därför under de senare åren inskränkt sig till de fartyg, som ligga i Nevafloden nära vår lokal på Wasili Ostroff. Behovet av en lokal nära hamnen och en missionär, som särskilt skulle ägna sig åt sjömännen, har därför länge varit känt.

D:r E. J. Ekman skrev därom redan 1900 efter en inspektionsresa till Petersburg: »Vad sjömansmissionen angår, må anmärkas, att sedan den stora hamnen vid Petersburg blivit färdig, en stor del fartyg numera ej stanna i Kronstadt utan gå direkt till Petersburg. Att här är ett stort fält för sjömansmission, inses lätt. Det blev för mig klart, att det är av nöden att i närheten av hamnen få ett prediko- och läsrum för sjömän.»

Att hittills intet blivit gjort, beror delvis därpå, att intet av de missions-sällskap (Svenska kyrkan, Fosterlands-Stiftelsen och Svenska Missionsförbundet), som verka bland sjömännen, haft medel och krafter därtill. Nu efter Skandinaviska West-End-Missionens i London nedläggande har Svenska Missionsförbundet ansett tiden vara inne att undersöka möjligheterna för att

upptaga arbetet bland sjömännen i Petersburg och därför möjligen använda de medel och krafter, som förut använts för London.

Den utvidgning av arbetet i Sunderlands distrikt, som ägt rum genom öppnandet av läsrummet i Seaham Harbour och min förflyttning dit, hopas man kunna huvudsakligen uppehålla på så sätt, att de missionärs-kandidater, som behöva vistas i England en tid för språkets inlärande, få biträda broder Orest i verksamheten under tiden. Det har ju också redan tidtals praktiserats.

Vad nu mitt besök i Petersburg beträffar, så har ju ej ännu något positivt resultat vunnits, men det utföll i allo lyckosamt, och jag känner mig fullt tillfredsställd därmed. Jag besökte dels ensam, dels tillsammans med bröderna Nyman och Sarwe flera gånger den nya hamnen. Vid mina besök på fartygen sökte jag göra mig under-rättad om såväl besättningens som kaptenernas tanke om sjömansmissionen i Petersburg, och de voro enhälligt av den åsikten, att den är storligen av behovet. Samma åsikt hava icke blott våra missionsarbetare där, utan också vännerna i allmänhet, och de voro synnerligen glada över utsikten, att det skulle bliva sjömansmission i Petersburg.

För att kunna utföra något effektivt arbete bland sjömännen i Petersburg, måste vi emellertid få rättighet från de ryska myndigheterna att öppna lokal i land. Säkrast ansåg jag, att vi skulle lyckas få dessa rättigheter, om våra svenska myndigheter i Petersburg toge saken om hand. Jag besökte därför både vårt konsulat och vår legation och blev mycket välvilligt bemött. Tillförordnade generalkonsuln Söderlund, som har mest med sjömännen att göra, var mycket intresserad av förslaget och glad över, att någon begynt tänka på sjömännen i Petersburg. Han berättade, att han helt nyligen skrivit hem till Sverige om saken.

Från vår minister i London, greve Wrangel, hade jag en rekommendationsskrivelse till general Brändström, vår minister i Petersburg. Han var för tillfället ej hemma, men jag träffade legationsrådet, herr von Heidenstam, som mottog mig mycket vänligt. När jag framfört mitt ärende, ställde han sig först mycket skeptisk rörande möjligheten att få den önskade rättigheten. Jag framhöll då, att som det ju icke gällde att söka rättighet att få verka bland ryssar utan bland våra egna sjömän, ryssarne ej borde hava något däremot. Sedan han tänkt litet på saken, lovade han taga sig an densamma, och följande dag besökte han ryska utrikesministeriet. Där trodde de ej, att det skulle möta något hinder, men som det är inrikesministeriets sak, skulle de meddela sig med densamma och sedan lämna svar. När detta kommit, finge vi lämna in en formlig ansökan, och det lovade herr von Heidenstam ombesörja. Det ser således ganska lovande ut, ehuru ju ingenting ännu är avgjort. Man får därför vara beredd på, att svårigheter kunna uppstå. Skulle vi då behöva, hava vi löfte att få hjälp av excellensen, utrikesminister greve Ehrensvärd. Vid utlandssvenskarnas kongress i Göteborg i juli hade jag tillfälle att tala med honom därom. Vi hava all orsak att vara glada och tacksamma över, att våra myndigheter med sådan välvilja och förståelse omfattat vår mission. Ära vare Gud för allt!

Medan jag var i Petersburg, inträffade en händelse, som också visade behovet av en sjömansmissionär därstädes. En sjökaptan avled helt plötsligt på en ångbåt från Helsingborg. De önskade då på söndagen hava en sorgegudstjänst ombord, innan de på måndagen skulle lämna Petersburg för Helsingborg. De hade vänt sig till kyrkoherde Kajanus i svensk-finska församlingen i Petersburg. Som han ej hade tillfälle att tillmötesgå deras önskan, sände han dem till broder Sarwe och mig. Jag hade nämligen

tillsammans med broder Sarwe besökt honom dagen förut. Att vi voro mer än villiga att uppfylla deras önskan, behöver jag ej säga, och gudstjänsten blev bestämd till kl. 1 e. m. På söndagen kommo de med en särskild motorbåt och hämtade oss. Utom br. Sarwe följde två av Sarwes barn samt vår bibelkvinna Tora Larsson med för att hjälpa till att sjunga. Från de omkringliggande skandinaviska fartygen hade flera infunnit sig samt några från land. De flesta fartyg i hamnen hade hissats sin flagga på halv stång. Det bidrog till att höja högtidligheten och allvaret. Broder Sarwe och jag talade en stund vardera, och flera sånger sjöngos. Vi hoppas, att det Guds ord, som utsäddes, ej skall återkomma fåfängt. När vi gingo, gävo de oss tio rubel, som kom vår mission i Petersburg tillgodo.

Arbetet i Petersburgs hamn blir på grund av flera omständigheter och förhållanden mycket svårare och mera ansträngande än t. ex. i Sunderland. Därom säger broder Sarwe i ett brev till styrelsen: »Innan jag avslutar dessa redogörelser, måste jag tillägga, att det förestående arbetet blir strävsamt för Engvall och säkerligen förenat med större svårigheter än i andra europeiska hamnstäder. Men därpå är broder Engvall själv beredd, driven till detta verk av ett innerligt begär att tjäna Herren bland sjömännen i Petersburgs hamn, där det ser så ödsligt ut i andligt hänseende.»

Under de veckor, jag var i Petersburg, hade jag glädjen träffa många av de gamla kära vännerna dels på möten, dels i deras hem, men därom är ej utrymme att nu skriva något utförligare. Den ena söndagen, jag var där, hade vi en fest kl. 4 e. m. för svensktalande och kl. 7 e. m. för finsktalande, vid vilka Nyman, Sarwe och jag talade. Vid finska mötet tolkade broder Nyman, då Sarwe och jag talade. En sångkör sjöng och spelade med fröjd och av hjärtats lust till Herrens ära. På finska mötet var det

ett 30-tal finnar från båtar och vedskutor, som lågo i Nevan nära vår lokal, och på det svenska voro några från en finsk passagerarebåt.

Vännerna se den kommande vintern an med glädje och hopp. De tro och vänta, att Gud skall låta det bliva en tid av vederkvickelse och välsignelse.

Bröder och systrar, förenen eder med vännerna i Petersburg att bedja Gud därom. Bedjen och eder skall varda givet, är hans löfte. Gud med oss.

Hjärtliga hälsningar!

Broderligen

C. J. Engvall.

Från utresande missionärer.

Petersburg den 18 okt. 1912.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Vi voro några stycken, som den 2 september förra året lämnade Sverige för att resa till Kina. Vi hunno ej längre än till London, förrän budskapet om revolutionen i Kina nådde oss. Denna lade hinder i vägen för oss att vidare kunna fortsätta, varför vi måste återvända till Sverige för att invänta en lugnare tid. Det blev en lång väntan — över ett år.

Under denna tid ha vi dock icke varit sysslolösa. Jag har fått resa omkring och predika evangelium på flera platser och lära känna många varma missionsvänner. Det har varit en härlig tid. Jag har fått vänner ända från Ystad och upp till Narvik.

Nu äro vi på resa till Kina igen. I måndags lämnade broder Wahlquist med fru Stockholm och i tisdags fru Anna Berg, Otilia Nylén, G. Cederlöf, J. Åhs och undertecknad. Vi äro alltså sju i sällskap. Det kändes underligt att lämna Sverige och anträda en så lång resa. Dock, Herren hjälpte! Och såsom dagen är, så är ock kraften. Åsynen av den stora skaran av kära vänner, som voro nere och sade oss farväl, och tonerna av de härliga sångerna, som ljödo, då båten lade ut — allt bidrog till att förljuva minnet av moder »Svea» och ingiva hopp och frimodighet. Tack, tack för allt, kära vänner!

Vår resa över Östersjön var den härligaste. Vid Furusund hade vännerna J. B. Gauffin illuminerat sin villa, och då vi på kvällen passerade förbi, voro de nere vid stranden och viftade farväl med tre kulörta lyktor. Vi svarade med att blänka med några ficklampor.

Klockan 10 onsdags förmiddag voro vi i Åbo. Där voro broder Wahlquist och några vänner oss till mötes. Då vi hade visat alla våra saker i tullen, blevo vi bjudna hem av våra svensk-finska vänner. På eftermiddagen voro vi ute och besågo Åbo något litet, och på aftonen var det anordnat en avskedsfest för oss i missionskapellet. Trots att det började kl. 6 e. m., var kapellet nästan fullsatt av människor. Broder Aug. Dalbäck, som är predikant där, läste ett Guds ord och hälsade oss alla välkomna. Sedan blevo vi bjudna på tesupé, varefter vi missionärer talade en liten stund var. Det var en mycket angenäm stund, och det kändes riktigt underligt att möta så många vänner i främmande land, som kunde tala svenska. Jag kände mig nästan såsom hemma ibland dem.

På torsdagsmorgonen reste vi från Åbo till Petersburg. Då samlades en stor skara missionsvänner på stationen och sade oss ett hjärtligt farväl. Då tåget rullade iväg, uppstämde de sånger och sjöngo. Det kändes rörande att bliva så ihågkommen även här. Gud välsigne de svensk-finska missionsvännerna!

På tåget träffade vi sex av Svenska

Missionens i Kina missionärer, som ock hade Kina som mål för resan. Vi blevo alltså tretton missionärer i sällskap. Det var intressant att få göra deras bekantskap.

Resan genom Finland var riktigt trevlig. Naturen omväxlade med skogklädda backar, åkerfält och små sjöar, större och mindre bondgårdar. Det var riktigt likt den svenska hembygden.

Klockan 10 på kvällen kommo vi till Petersburg, där vi nu äro. Vid stationen voro bröderna Sarwe och Nyman oss till mötes. Det var gott, att de voro oss till mötes, ty ingen av oss var mäktig ryskan. Snart fingo vi några droskor, på vilka vi lastade vårt bagage och oss själva, varefter några av oss reste till Sarwes och några till Nymans.

I dag ha vi varit ute och besett den stora kejsarstaden. Den är mycket vidsträckt och delas i flera delar av floden Neva. Det är ett rörligt liv på gatorna, vilka äro mycket smutsiga på grund av den våta väderleken. Bland mycket sevärt ha vi sett tvenne kyrkor. Den ena var Isakskyrkan, som är ofantligt stor och vacker. Där pågick en katolsk mässa, vilken omväxlade med härlig sång och läsning av böner. En stor manskör och flera

präster med guldbroderade kappor och kåpor tjänstgjorde. En stor skara människor var närvarande, ehuru det var mitt på dagen. En del gingo av och an. Andra tände sina ljus, knäböjde och stötte pannan mot golvet, gjorde korstecken och kysste helgonbilderna, under det andra lyssnade till sången. Det var lärorikt att se de många i kyrkan och deras vördnad för det heliga.

Den andra kyrkan var Alexanderkyrkan, som blivt uppbyggd mitt på den gata, där Alexander II blev mördad, till minne av honom. I kyrkan synes ock platsen av gatan och märket i stenläggningen, där bomben exploderade. Den är byggd av marmor och är mycket luxiös, så att det verkar nästan tröttande att se på den.

I morgon fortsätta vi vår långa resa genom Ryssland och Sibirien. Vi må alla gott och tro, att Herren skall hjälpa oss i fortsättningen av färden.

Hjärtliga hälsningar från oss alla. Bedjen för oss!

Nästa gång kommer någon av de andra bröderna att skriva om fortsättningen.

Eder i Herren förbundne
Enoch Gällström.

Brev från Kotka.

Kotka i Suomi den 3 okt. 1912.

Kära missionsvänner!

Herrens rika frid!

En gång till i livet får jag då glädjen att sända eder, kära missionsvänner, några rader från denna gamla kära plats. Mitt allra första brev till eder vill jag minnas, att jag sände härifrån på eftersommarn 1882. Nu skulle ett stort möte hållas i Kotka den 28—30 september i år av den lilla fria församlingen på platsen. Det var

min innerliga åstundan att då få avlägga ett besök på Kotkaholmen. Och det lyckades förträffligt.

Den 20 september lämnade jag Sverige med Bore II. Jag fick trevligt sällskap med direktör C. A. V. Lundholm, som ock stod i beprepp att göra en tur i vårt östra grannland. Efter en god sjötur voro vi i Åbo den 21 på morgonen. Där fingo vi vara med om ett gott möte för barn och ungdom på aftonen. På söndagen den 22 talade jag två gånger i den fria församlingens lokal. Där är broder Aug.

Dalbäck predikant nu. På söndagseftermiddagen kl. 5 hade vi ett friluftsmöte i en park ej långt från samlingslokalen. Ett friluftsmöte i Finland! Tänk det. Mycket folk hade vi och stor uppmärksamhet. Det predikades både på finska och svenska.

Så besökte vi Tammerfors, en herrgård på landsbygden i Tavastland samt Tavastehus. Där skildes vi åt. Lundholm drog till Helsingfors och jag till Kotka. Det var med underliga känslor, som jag steg av tåget vid Kotka den 27 september på aftonen. Månen spred sitt klara, vackra sken över neijden, och i det trolska afton-skimret fick jag se det nya Kotka. Och vilken förändring! Vilken utveckling! Jag kan knappt beskriva det. Det trånga Kotka mellan bergkullarna och skogsdungarna, sköljt av havsvikens vatten, hade utvecklats till en ansevärd stor stad med breda, långa gator, vackra esplanader, trevliga gångar på bergskanterna, vackra planteringar litet varstades samt gröna, saftiga grasmattor, fast det var på höstsidan.

Från 1882 i september till 1884 hade jag trampat många steg i Kotka, rott och seglat mycket i den ansevärd stora hamnen samt besökt många sjöfarande på segelskutor och ångare. Jag var ju egentligen där som Svenska Missionsförbundets sjömansmissionär. Men jag fick också ett stort arbete i land. Många fiender hade jag, ganska mycken förföljelse, men också stor välsignelse. Då jag nu igen fick fara omkring i hamnen, bese hela Kotka, hälsa på en del av mina gamla vänner och ledsagas överallt av min gode skolkamrat, Henning Sjögren, så sprungo många gamla minnen fram, och händelser, som man trott skulle ha bleknat för länge sedan, stodo fram i kraftig belysning trots de många gångna årens skiftande växlingar.

Mötet, som hölls där, och vilket jag betraktade som ett litet 30-årsjubileum för mig och de gamla vännerna på platsen — ja, varför inte på sätt och vis även för Svenska Missionsför-

bundet — var mycket skönt och tillta lande.

Gud vare lov, att Missionsförbundet fick vara med om att sända tändande gnistor även till Kotka under den ringa begynnelsens dag! Arbetet går nu stadigt framåt även här. Den fria församlingen på platsen har köpt tomt och ämnar bygga sig predikolokal. Broder Josefsson, som är församlingens predikant, och de övriga vännerna se framåt med längtan och hopp för att få sig en större lokal. Och sjömansmissionen — Skandinaviska Sjömansmissionen som den kallas — har en god och nitisk arbetare i broder Sjögren. Svenska Missionsförbundet biträder denna mission med 800 kronor årligen. Kotka är också en så stor sjöstad och besökes av så många svenska sjömän, att arbetet där bör bedrivas så kraftigt som möjligt. Under 1911 besöktes Kotka av 85 svenska ångare och 60 segelfartyg, och för finska, ryska, svenska, norska, danska, tyska, engelska, holländska, franska och italienska blev det tillsammans 528 ångare och 306 segelfartyg. Tänk, vilken mängd av sjömän! Metodistmissionen i Kotka arbetar ju ock bland sjömännen. Men ack, det skulle räcka till för ännu flere, ty arbetet är så stort och hamnen vidsträckt, och därtill finnes det med sågverken i Kotkas närhet en lantbefolkning på mellan 12—14 tusen innevånare. I sanning, skörden är mycken här också, men arbetarne få — ja alltför få. En känsla av sorg och smärta vill gripa en, då man tänker på de i synden vandrande skarorna. Ack Herre, fräls! Ack Herre, låt väl gå!

Med bästa hälsningar från eder gamle arbetare
Joh. Sköld.

P. S. Meningen var, att jag skulle ha besökt Viborg, Petersburg, Helsingfors, Borgå m. fl. platser. Men som jag fick en ganska svår feber- och sjukdomsattack i Kotka, blev jag allvarligt tillrättad att taga några dagars fullständig vila. Detta gjorde, att jag vände

direkt hem från Kotka. Jag är nu dess bättre fullkomligt återställd och tackar Gud för all den nåd, som vederfarits mig. Vännerna i Finland, som jag var tillsammans med på olika platser, bådo om sina varmaste hälsningar till nådesyskonen i Sverige.

Jag medförde en skriftlig hälsning från vår aktade missionsföreståndare till de troende i Finland. Frambärandet av densamma syntes verka mycket uppmuntrande både på de svensk- och finsktalande vännerna.

D. S.

Från Missionskolan.

(Ett ord till självförsvar och förklaring).

Nyss har jag läst en kär broders upprörda brev, fullt av hårda ord över att hans församling ej kunde få den elev, som de kallat under julferierna. Han tycker, att vi ha handlat kärlekslöst och ändå värree. Sådant tar tag i bröstet, och jag är ledsen nu. Vi förstå så väl de ledande brödernas bekymmer.

Julen och böneveckorna lämpa sig som andliga sånings- och skördetider. Mycket folk kan då komma samman. Anden plägar vara på färde. Behoven synas så stora, att man tycker, det ej kan vara värre på andra platser. Så känner man en missionselev eller känner till Missionskolan, skriver dit och begär denne broder eller ber vackert att få en ung man och är tacksam för vem som kommer. Så kommer det ett brevkort med några beklagande ord. Meningen är kort och gott den, att ingen elev kan sändas. Mången ordförande eller föreståndare har i dessa dagar fått sådana duscher över sina varma förhoppningar om en glad julhelg.

Det är icke bara en expeditionssak för oss här på skolan att bestämma julplatserna, som mången tror. Vi skriva icke ja till dem, som kallat, så långt elevantalet räcker, för att sedan skriva nej. Nog måste vi taga hänsyn till kallelsens datum, men det avgör icke saken. Då skulle det allenast bliva ett jagande efter att komma först. När så många kallelser äro inkomna, att icke alla kunna få elever,

så måste vi söka efter dem, som bäst behöva hjälp, så vitt vi kunna döma. Sådana, som fått i flera år, få då reda sig ett år utan hjälp, andra, som fått avslag i flera år men oupphörligen komma tillbaka, måste få någon gång. En predikant med vidsträckt församling får lov att understödjas o. s. v. Hänsyn måste tagas till alla dessa saker. Föreliggande kallelser ventileras gång på gång, vi rådgöra med dem som känna platserna, och slutligen kommer svaret. Om vi taga fel någon gång och låta den mindre behövande få framför den mera behövande, så är det ett undantag, som vi beklaga och ej vilja upprepa. Nu är det 175 kallelser inne. Frågan om elevernas platser är så till vida klar, som platserna äro bestämda. Vem, som kommer, är oavgjort ännu. En kallelse att få elev under julen bör icke komma hit senare än 1 oktober, ty redan dessförinnan äro så många verkligt behövande församlingar anmälda, att icke på långt när alla bliva hulpna.

Må vi bedja för varandra, för våra elevs jularbete och för de många små och fattiga församlingar, som måste lita till extra hjälp, såväl som för de större församlingarna och deras predikanter. »Mig förutan kunnen I intet göra», sade vår Frälsare.

Vi må alla gott här och sända vår hälsning till vänner inom och utom landet.

Gust. Mosesson.